

Bezoekersgids
juni - augustus 2017

Programma juni – augustus 2017

Para / Fictions

Daniel Dewar en Grégory Gicquel

14 april – 9 juli 2017

Rayyane Tabet

21 juli – 8 oktober 2017

BEGANE GROND

Cinema Olanda: Platform

Een programma met Wendelien van Oldenborgh en Lucy Cotter

17 juni – 20 augustus 2017

TWEEDE VERDIEPING

Öğüt ↘ Macuga ↙

17 juni – 20 augustus 2017

8 september – 31 december 2017

DERDE VERDIEPING

Welkomstwoord van de Directeur

Welke sociopolitieke omstandigheden en geschiedenissen geven vandaag vorm aan de kunsten? Welke invloed hebben deze factoren op de praktijk van kunstenaars en denkers? Ons instituut wil een ruimte zijn waar kunstenaars kunnen bevragen hoe hun interesses en maatschappelijke zorgen vorm hebben gekregen en hoe dat proces zich anno nu voltrekt, in de tijd van het 'verloren verhaal'. Via ons tentoonstellingsprogramma bevragen we voortdurend ons gedeelde, waardevolle en kwetsbare heden, en beschouwen we het 'nu' als een periode in constante transformatie, hopelijk richting een betere toekomst.

Met *Cinema Olanda: Platform* presenteert Wendelien van Oldenborgh haar werk, waarin zij Nederlandse koloniale verhalen en recente publieke debatten over bestaande machtsstructuren verkent in relatie tot onze persoonlijke leefwereld. Samen met curator Lucy Cotter brengt zij haar presentatie in het Nederlandse paviljoen, onderdeel van de 57ste Biënnale van Venetië, naar Rotterdam, en nodigt zij vele partners uit om hun projecten te presenteren die verwaarloosde geschiedenissen van activisme in Nederland activeren. Zo worden nieuwe conversaties op gang gebracht en oude debatten verdiept. Kunstenaars, denkers en activisten stellen zes weken lang een programma samen van lezingen, filmvertoningen en performances.

Ontketend door gesprekken met deze groepen en individuen zullen we van start gaan met verschillende initiatieven, waaronder de aankomende editie van onze reeks *Rotterdam Cultural Histories*, om ons te richten op de geschiedenis van de figuur Witte de With, de straatnaam en de naam van ons instituut.

Een eerste stap in het doorlopende en gedegen traject dat nodig is om kwesties aan te kunnen snijden rondom representatie binnen publieke instellingen en de Nederlandse samenleving in het algemeen.

Op de derde verdieping gaan Goshka Macuga en Ahmet Ögüt een gesprek met elkaar aan over de mogelijke rol van de kritisch geëngageerde hedendaagse kunstenaar. Ze pogen een methode te ontwikkelen waarmee hun werk met elkaar in verband kan worden gebracht. De eerste presentatie deze zomer onder leiding van Ögüt, gevolgd door de tweede in de herfst aangestuurd door Macuga, geeft vorm aan de onderzoeksprocessen en het verloop van hun dialoog, die evenzeer beïnvloed werd door misinformatie en misverstanden als door vertrouwen, generositeit en spel. Hoe zal deze tentoonstelling gelezen worden in een 'post-truth' tijd?

Tot slot gaan we door met de opdrachtenreeks *Para/Fictions*, waarbij literatuur en hedendaagse kunst met elkaar worden verbonden om te onderzoeken wat ontstaat of verloren gaat bij kruisbestuiving, vertaling en interactie tussen de twee. De huidige en eerstvolgende presentaties tonen nieuw werk van kunstenaarsduo Daniel Dewar & Grégory Gicquel en Rayyane Tabet.

Ik hoop dat ons programma u stimuleert en kijk ernaar uit u hier weer terug te zien.

Defne Ayas
Rotterdam, mei 2017

Para|Fictions

BEGANE GROND

Als beeldende kunst en literatuur allebei uitingsvormen van denken zijn, wat komt er dan in onderlinge kruisbestuivingen, vertalingen en interacties tot stand en wat gaat er verloren? Zijn de scheidslijnen tussen de disciplines willekeurig of zijn ze gemakkelijk op te lossen? Hoe omhullen en onthullen ze zich in een tentoonstellingsruimte? Hoe verhoudt maken zich tot schrijven en wat is de relatie tussen kijken en lezen?

Para|Fictions is een doorlopende cyclus van onderzoeksprojecten op de begane grond, die gedurende een periode van twee jaar aan de hand van de artistieke praktijk van tien kunstenaars ingaat op dit soort vragen. Eerder is in het kader van deze reeks werk te zien geweest van Calla Henkel & Max Pitegoff, Oscar Santillan, Lucy Skaer, Mark Geffriaud en Laure Prouvost.

Daniel Dewar en Grégory Gicquel
THE NUDE AND THE SAP

14 april – 9 juli 2017

De tekst *Eupalinos, of de Architect*, geschreven door de Franse dichter Paul Valéry als introductie voor de eerste editie van het tijdschrift *Architectures* (1921), loopt parallel aan deze tentoonstelling van kunstenaarsduo Daniel Dewar en Grégory Gicquel. De getoonde werken zijn met elkaar verbonden door een interesse in de vloeistoffen (water, urine, sap, olie) die geproduceerd worden door de gebruikte materialen en de lichamen die betrokken waren bij het bewerken hiervan. Onder terugkerende motieven zijn vaten en omhulsels – een vaas, een pijp, een commode – die verwijzen naar vorm en restvorm als constructieve elementen in de beeldhouwkunst en schilderkunst.

AANKOMENDE EDITIES

Rayyane Tabet
21 juli – 8 oktober 2017

Dineo Seshee Bopape
20 oktober – 31 december 2017

Rotterdam Cultural Histories

EERSTE VERDIEPING

Rotterdam Cultural Histories is een samenwerking tussen TENT en Witte de With, waarmee we onze gemeenschappelijke wortels in Rotterdam verkennen en zo de raakvlakken tonen tussen onze beide programma's.

Rotterdam Cultural Histories #11:

Disclaim the street

1 juni - 27 augustus 2017

TENT nodigde kunstenaar Navin Thakoer uit om met deze presentatie een beeld te schetsen van de geschiedenis van de Rotterdamse hiphopcultuur.

AANKOMENDE EDITIE

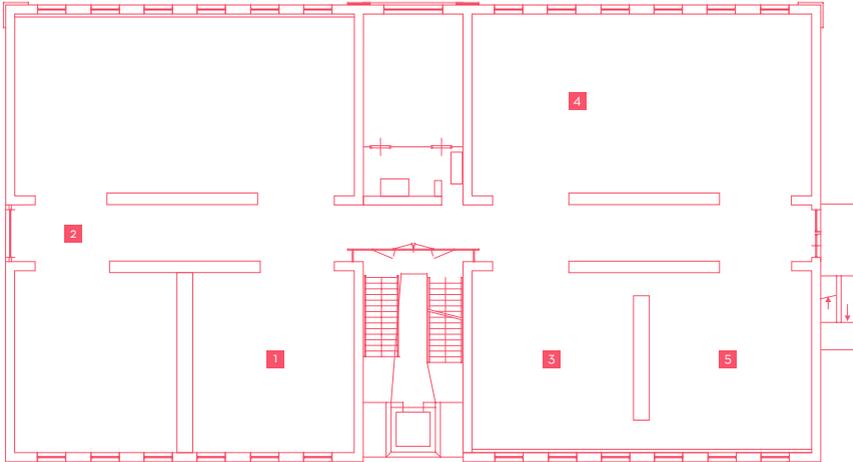
Rotterdam Cultural Histories #12:

Witte de With: What's in a Name?

september - december 2017

Tentoonstellingsplattegrond

TWEDE VERDIEPING

Cinema Olanda: Platform

Een programma met Wendelien van Oldenborgh en Lucy Cotter

Programmeurs

ASCA, Universiteit van Amsterdam (Patricia Pisters, Esther Peeren), First Things First (Katayoun Arian, curator, onderzoeker, schrijver; Louise Autar, activist, organizer; Max de Ploeg, cultureel en politiek programmamaker), Quinsy Gario (kunstenaar, dichter), Charl Landvreugd (kunstenaar, curator, schrijver) en New Urban Collective (Jessica de Abreu, Mitchell Esajas)

Witte de With verandert in een flexibel platform voor groepen en individuen die van invloed zijn geweest op *Cinema Olanda*, de presentatie van kunstenaar Wendelien van Oldenborgh en curator Lucy Cotter in het Nederlandse paviljoen op de 57ste Biënnale van Venetië, 2017.

Cinema Olanda: Platform brengt het samenwerkingsproject van Van Oldenborgh en Cotter, inclusief de fundamentele vraagstukken, 'thuis'. Het project onderzoekt het progressieve en tolerante zelfbeeld van Nederland en de vertaling daarvan in de architectuur van het biënnale-paviljoen van Gerrit Rietveld uit 1953. Nederland bevindt zich op dat moment in de naoorlogse wederopbouwperiode. Met name via de architectuur moest zich een beeld manifesteren van het moderne Nederland, een imago dat in feite niet strookte met het nationale culturele en politieke klimaat. Achter het transparante eenheidsbeeld gingen veel spanningen schuil.

Groepen en individuen die meewerkten aan de twee nieuwe films voor Venetië, *Prologue: Squat/Anti-Squat* (2016) en *Cinema Olanda* (2017), zijn onder de genodigden die in Witte de With bestaande projecten verder uitwerken in de context van Rotterdam. Het resultaat is een serie wisselende presentaties en een

zes weken durend evenementenprogramma, uitgevoerd in de tentoonstelling die zo is vormgegeven dat deze aan de behoeften van elke deelnemer tegemoet kan komen. De evenementen vinden plaats in dezelfde zalen waar ook vier eerdere filminstallaties van Van Oldenborgh te zien zijn: *The Basis for a Song* (2005), *Maurits Script* (2006), *Instruction* (2009), en *Supposing I love you. And you also love me* (2011). Op verschillende manieren onderzoeken deze werken de confrontaties en geschiedenissen van getolereerde, maar expliciete vormen van racisme, in het verlengde van kolonialisme en nationalisme, en de interpersoonlijke verhoudingen tussen diegenen die deze kwesties proberen te duiden en zij die ze bevechten.

Architectuur en de bedoeling waarmee gebouwen ooit getekend zijn spelen een terugkerende centrale rol in de films van Van Oldenborgh. Architectuur stuurt niet alleen de choreografie van de camera, maar vormt ook de fysieke ruimte voor de dialoog tussen door de kunstenaar bijeengebrachte mensen. De geselecteerde films illustreren de ontwikkeling van 'open productie', de voor Van Oldenborgh kenmerkende productietechniek waarbij zij individuen samenbrengt om gedurende de filmopname historische bronnen en actuele situaties te bespreken. Script en improvisatie vallen hierbij samen, waarna met editen en remixen een doorlopende verhaallijn ontstaat die onthullend en politiek is, en vaak ook poëtisch. Alle getoonde werken hebben betrekking op Nederland, wat het project duidelijk in het verlengde plaatst van de nationale focus van de presentatie in Venetië.

PROGRAMMA

Opening Weekend

16 t/m 18 juni 2017

Lezingen, performances en filmvertoning van Wendelien van Oldenborgh, *Prologue: Squat/ Anti-Squat* (2016). Met bijdragen van: Lucy Cotter (curator, schrijver), E.C. Feiss (criticus, schrijver), Patricia Kaersenhout (kunstenaar), Juanita Lalji (andragoge, voormalig activist), Charl Landvreugd (kunstenaar, curator, schrijver), André Reeder (filmaker, voormalig activist) en Wendelien van Oldenborgh (kunstenaar), een optreden van de band Addiction en een OMI architectuurfietstocht door Pendrecht.

The Black Archives on Tour: verborgen verhalen van zwart verzet in Nederland

19 t/m 25 juni 2017

Onderdeel van dit programma van lezingen, filmvertoningen en gesprekken dat is samengesteld door New Urban Collective (Jessica de Abreu, Mitchell Esajas), zijn sessies rondom de zwartepietendiscussie (20 juni) en de verborgen verhalen van zwart verzet en radicale zwarte denkers, met een lezing van Dr. Kehinde Andrews (Associate Professor Sociology, Birmingham University). André Reeder (filmaker) en Ernestine Comvalius (directeur Bijlmerparktheater en theatermaker) behandelen Surinaamse emancipatiebewegingen zoals LOSON/SAWO. Het live archiveren van een omvangrijke schenking aan *The Black Archives*, een project van New Urban Collective, is onderdeel van de tentoonstelling.

ROET IN HET ETEN

26 juni t/m 2 juli 2017

Met zijn talkshow wil Quinsy Gario (kunstenaar, dichter) inzichten en perspectieven bieden om het publieke debat in Nederland te verrijken. *ROET IN HET ETEN* begon in 2012 op het Amsterdamse multiculturele radiostation MART Radio en werd twee jaar later een televisieshow op RTV-7, een kanaal gericht op de Caraïben en Zuid Amerika, en Youtube. De talkshow werd opgenomen in het Hugo Olijfveldhuis, thuisbasis van de Vereniging

Ons Suriname. Op dinsdag 27 juni en zaterdag 1 juli neemt Gario voor *Cinema Olanda: Platform* twee nieuwe uitzendingen van *ROET IN HET ETEN* op. Gedurende Gario's programmaweek zijn eerdere uitzendingen in de tentoonstellingsruimte te bekijken.

Black Film Matters

3 t/m 9 juli 2017

Black Film Matters is samengesteld door deelnemers van de Amsterdam School for Cultural Analysis (ASCA), Universiteit van Amsterdam en ASCA-voorzitters Patricia Pisters en Esther Peeren. De eerste sessie (4 juli) vertrekt vanuit *Zwart Belicht* (2008), de documentaire van Tessa Boerman over zwarte personen op (pre) 17de-eeuwse schilderijen uit Nederland en Vlaanderen. In reactie op *Zwart Belicht* spreekt Valika Smeulders (onderzoeker aan het KITLV/ Koninklijk Nederlands Instituut van Taal-, Land- en Volkenkunde) met Boerman over kwesties rondom representatie, koloniale geschiedenis en kunsthistorische canons. Performer Naomi Veldwijk leest tot slot uit de dichtbundel *Voyage of the Sable Venus* (2015) van Robin Coste Lewis. Een tweede sessie (6 juli) is gericht op het werk van de Surinaams-Nederlandse dichter en schrijver Edgar Cairo en omvat een discussie onder leiding van Charl Landvreugd (kunstenaar, curator, schrijver) over het belang van Cairo's werk. Ook worden delen getoond van Cindy Kerseborns documentaire *Edgar Cairo: Ik ga dood om jullie hoofd* (2011).

Dekoloniale Opties:

De toekomst van het dekoloniseren

10 t/m 16 juli 2017

Dekoloniale Opties: De Toekomst van het Dekoloniseren is een vijfdaags programma dat is samengesteld door First Things First. Centraal staat de kritische bevraging en discussiëring van kolonialiteit in de Nederlandse samenleving en daarbuiten. Gedurende deze week wordt deze veelomvattende kwestie behandeld aan de hand van de vijf stadia van bewustwording, zoals geformuleerd door kunstenaar en schrijver Grada Kilomba in haar boek *Plantation Memories* (2008): Ontkenning,

Schuld, Schaamte, Erkenning en Herstel. In haar werk gebruikt Kilomba deze stadia als instrumenten om de verschillende, naast elkaar bestaande dimensies van koloniale machtsstructuren te begrijpen en te overstijgen. Door deze verschillende stadia als uitgangspunt te nemen binnen dit community project, stelt First Things First zich tot doel om het bewustzijn over kolonialiteit te vergroten en de kloof tussen verschillende groepen en gemeenschappen te overbruggen om te kunnen bouwen aan solidariteit. *Dekoloniale Opties: De Toe-komst van het Dekoloniseren* is een uitnodiging om de verschillende manieren te overwegen om ons te ontworstelen aan een door kolonialiteit gestuurd keurslijf en door koloniale erfenis gestuurde kennis en macht. De week wordt afgesloten door de performance *ILLUSIONS*, door Grada Kilomba.

First Things First bestaat uit Katayoun Arian (onderzoeker, curator en schrijver), Louise Autar (activist en organisator) en Max de Ploeg (activist en cultureel/politiek programmamaker).

Holland Mijn Mars 17 t/m 23 juli 2017

Charl Landvreugd (kunstenaar, curator, schrijver) presenteert een audiovisuele installatie gebaseerd op vier individuele migratieverhalen uit Suriname, Haiti, Quebec en Nederland, en een performance die migratie over de as van seksualiteit nader bekijkt. Het eerste verhaal dat aan de basis ligt van deze installatie en performance is *Kon Hesi Baka* (1967) van Henk Barnard. Het behandelt migratie vanuit het perspectief van een jong Surinaams meisje in de periode dat het land onafhankelijk werd. Het tweede verhaal is *Koewatra Djodjo* (1979) van Edgar Cairo, over een jonge man en zijn kennismaking met de grote stad. *How to make love to a negro without getting tired* (1976) door Dany Laferrière gaat over het proces van thuisvoelen in de metropool. *Wan Pipel* (1976) van Pim de la Parra verhaalt over concepten van ontluistering, trouw en thuishoren. Deze combinatie van teksten legt een narratief over migratie bloot en toont de tijdloosheid van het onderwerp.

DOORLOPENDE PRESENTATIES

1

The Basis for a Song, 2005 24 minuten

“Ze zeggen: ben wat je wil en blijf waar je bent.”

Dit werk, een analoge dia-installatie met soundtrack, werd oorspronkelijk gemaakt voor de Witte de With tentoonstelling *Be what you want but stay where you are* (2005) en is nu opnieuw te zien. Het werk richt zich op de mechanismen van tolerantie en snelle integratie, bijvoorbeeld in Nederland, waarbij conflict-situaties worden omzeild en algemene vormen van verzet of zelfs verantwoordelijk burgerschap worden geneutraliseerd. Twee stemmen uit de Rotterdamse hiphopwereld van 2005, Milford Kendall (aka Scep) en Romeo K. Gambier (aka Mixmaster Fader) schreven een dag lang muziek. Hun ‘songs’ krijgen vorm in de verhalen die het heden verbinden met een belangrijke periode uit de recente geschiedenis van hun stad Rotterdam: de late jaren 70 en vroege jaren 80, toen opstandige krakers- en punkbewegingen een zichtbare vorm ontwikkelden voor ‘anders handelen’, wat zowel getolereerd als ook direct geïntegreerd werd in het officieel beleid. Rotterdam kende in de jaren 70 daarnaast een aanzienlijke groei in immigranten, wat leidde tot het stadsvernieuwingsproject dat grote delen van de binnenstad opnieuw indeelde. Anno nu is het toe-eigenen van ruimte in de stad meer economisch gedreven, wat het tot een hermetische praktijk maakt. In plaats van punk is er nu de hiphop, die een do-it-yourself-mentaliteit kent en veel ruimte laat voor vrije associatie. De twee stemmen uit de Rotterdamse hiphopwereld hebben Surinaamse wortels, waardoor hun persoonlijke verhaal stilaan plaatsneemt tussen de uitgesproken thema’s.

Met: Milford Kendall (aka Scep), Romeo K. Gambier (aka Mixmaster Fader), met Winston Belliot, Gio Doemoeng, Herman Helle, Viola van Oostrom, Sophia Prinz, Carlijn Stevens

2

Maurits Script, 2006

38 en 29 minuten

De film neemt het vaak genegeerde Nederlandse koloniale verleden in noordoost Brazilië als vertrekpunt. Van Oldenborgh stelde een script samen rondom Johan Maurits van Nassau, Nederlands gouverneur van Brazilië van 1637 tot 1644 en in Nederland doorgaans beschouwd als een humanistisch heerser. Het script, samengesteld uit diverse bronnen zoals persoonlijke brieven en politieke vergaderingsnotulen, schetst een complex portret van de toenmalige conflicten, waaronder de spanningen tussen de Nederlandse en Portugese kolonisten en de minder erkende aspecten van het beleid van Maurits, zoals zijn behandeling van slaven en de inheemse bevolking. Van Oldenborgh zei hier later over: 'Het voorlezen van historische woorden creëert ruimte voor andere stemmen, stemmen die misschien geen geschiedenis hebben geschreven.'

Maurits Script werd opgenomen tijdens een ééndaags evenement in de weelderige Gouden Zaal van Het Mauritshuis (de voormalige residentie van Maurits in Den Haag), waarbij Van Oldenborgh een groep deelnemers verzamelde, waarbij ieder een andere persoonlijke relatie heeft met de thema's die het script aankaart. In één gedeelte van de ruimte leest elke individuele acteur zijn of haar tekst, terwijl de andere spelers in gesprek gaan rondom een tafel. Ze bespreken de erfenissen van de koloniale tijd in de hedendaagse Nederlandse samenleving, in het bijzonder in relatie tot burgerschap en multiculturalisme, waarbij soms conflicterende visies bovendrijven. Gedurende de dag grijpt het gesprek steeds verder om zich heen, totdat ook de camera-ploeg en bezoekers deelnemen.

Van Oldenborgh reflecteert als volgt: "Het publiek wordt onderdeel van de performance, en de performers worden toeschouwers en toehoorders. Hun bereidheid en interesse om zich te verhouden tot de toebedeelde rollen en zich in het gesprek te mengen geeft leven

en 'directness' aan de gebeurtenis. Ze spelen met hun bewustzijn van de aanwezigheid van de camera, het publiek en de voorbijgangers. Het punt is om de situatie niet te veel te sturen, maar om jezelf erbinnen te registreren – een proces dat veroorzaakt kan worden, maar niet gecontroleerd."

Met: Anthony Clarke, Mario Campanella, Romeo K. Gambier, Charl Landvreugd, Eunice Landvreugd, Cristiane de Morais Smith, Peter Olsthoorn, Nienke Terpsma, Alexander Vollebregt

3

Instruction, 2009

31 minuten

"Het verleden is nimmer dood. Het is niet eens voorbij."

De film *Instruction* gaat in op een onopgeloste episode die schuilgaat achter de "politioele acties", de militaire interventie van Nederland in Indonesië na de Tweede Wereldoorlog, die uitdraaide op excessief geweld. De film toont hoe jonge kadetten van de Koninklijke Militaire Academie in Breda hardop voorlezen uit en discussie voeren over verzameld archiefmateriaal, waaronder een persoonlijk reisverslag, transcripties en essays.

Instruction bevraagt de slagkracht en de potentie van een individu binnen een bredere politieke context en in een andere politieke en sociale omgeving, omstandigheden waarin het individu verwordt tot een relatief en kwetsbaar begrip, maar nog altijd met ethische verantwoordelijkheid. Hoeveel veerkracht heeft onze moraal onder de druk van oorlog en geweld, ver weg van huis? Als de kadetten voorlezen uit het archief en daarmee spreken met de stem van een ander, nemen zij actief een ander perspectief in, instinctief verdedigbaar of niet-verdedigbaar. De film heeft een instructief karakter, maar laat ondertussen ruimte voor ambiguïteit en nadere discussie. Architectuur speelt een belangrijke rol. De camera en de deelnemers meanderen door

de Academie in het kasteel van Breda, waar de historische zalen en trappenhuizen in directe verbinding staan met het verleden. Twee foto's uit het persoonlijke archief van de kunstenaar vullen de film aan.

Met: Joske, Lisette, Thomas en Bas, tweedejaars studenten van de Nederlandse Defensie Academie

4

Supposing I love you. And you also love me, 2011, 13 minuten

“Wat is dat gebouw en wat doe je daar?”
“Gewoon, praten.”

Deze uit fotostills samengestelde film koppelt filosoof en theoloog Tariq Ramadan aan een groep van vijf Nederlandse en Belgische jongvolwassenen met verschillende achtergronden. In een door De Stijl geïnspireerd omroepgebouw van de Nederlandse architect Piet Elling, vriend van Gerrit Rietveld, ontvouwt zich een meerstemmige mini-tragedie in het verlengde van Ramadans verkenning van Nietzsches omschrijving van de tragedie als “alleen en individueel zijn, zonder antwoord je lot en bestemming tegemoetzien.” Het ‘drama’ wordt opgebouwd uit blokken van niet ingestudeerde performance en spraak, ingegeven door persoonlijke ervaring.

Ramadan heeft een bijzondere band met Rotterdam. In 2007 kreeg hij de leerstoel Identity and Citizenship aan de Erasmus Universiteit toegewezen. Hij was daarnaast integratieadviseur voor de stad. Zijn benoeming was echter van korte duur: na zijn deelname aan een programma voor het Iraanse Press TV volgde in 2009 zijn controversiële ontslag.

Met: Tariq Ramadan (Professor Contemporary Islamic Studies aan Oxford University), Hanane Driouchgril, Alberto Mvila, Annje de Santos, Janne van Eynde, alle leerlingen van het Koninklijk Technisch Atheneum in Mechelen en Ahmed Chouyouhi

5

The Black Archives

Bij Witte de With wordt een gedeelte getoond van een grote hoeveelheid boeken die Frits Corten, inwoner van Rotterdam en actief binnen de Vereniging Ons Suriname (VOS), recent heeft geschonken aan The Black Archives. Gedurende *Cinema Olanda: Platform* wordt deze schenking dagelijks live gearchiveerd.

De archieven tonen de vaak verborgen geschiedenis van de Afrikaanse en Surinaamse diaspora in Nederland. Op basis van deze unieke collectie wil NUC onderzoek doen om nieuwe verhalen te onthullen en vertellen, en zo bij te dragen aan een breder begrip van de historische rol van mensen van Afrikaanse afkomst binnen de ontwikkeling van de Nederlandse maatschappij. Deze verhalen bieden daarnaast inzichten en aanknopingspunten om actuele sociale vraagstukken te bevechten, waaronder structurele ongelijkheid, discriminatie en racisme.

In januari 2016 werd de verzameling van New Urban Collective (NUC), bestaande uit meer dan 2000 boeken uit de verzameling van socioloog Waldo Heilbron (1936–2009) en de persoonlijke collectie van de revolutionaire intellectueel Otto Huiswoud (1893–1961), overgebracht naar het historische Hugo Olijfveldhuis in Amsterdam, thuisbasis van de VOS. In 1919 was de VOS onder de eerste zelfgeorganiseerde migrantenverenigingen in Nederland. De vereniging heeft een uitzonderlijke collectie zeldzame boeken, unieke documenten en objecten verzameld. NUC werkt samen met VOS om het honderd jaar oude archief te organiseren en de collecties publiek toegankelijk te maken. In het nog op te zetten centrum The Black Archives, zullen rondom deze collectie educatieve, culturele en sociale evenementen worden georganiseerd.

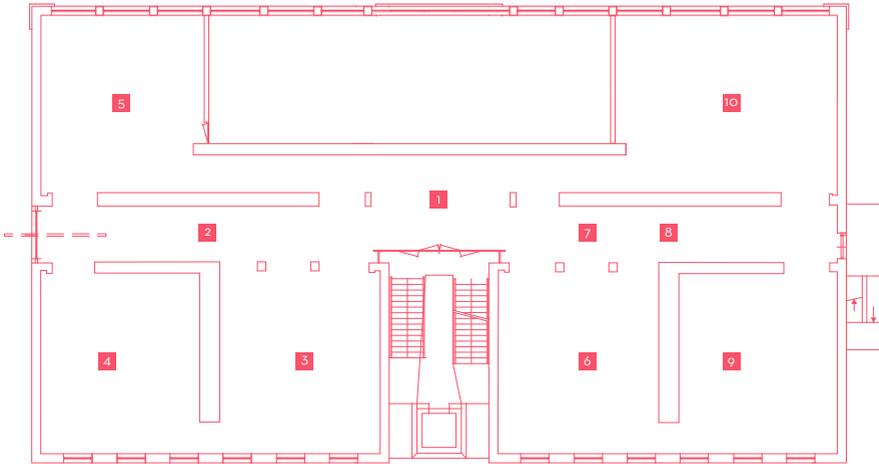

Gina Lafour en Quinsy Gario in *Prologue: Squat/Anti-Squat*, 2016, Wendelien van Oldenborgh. Filminstallatie in twee delen, elk 17 minuten. Courtesy Wilfried Lentz Rotterdam en de kunstenaar.

Tentoonstellingsplattegrond

DERDE VERDIEPING

Öğüt ↖ Macuga ↗

Deze tentoonstelling vloeit voort uit het contact dat door Witte de With directeur Defne Ayas tot stand is gebracht tussen twee kritisch geëngageerde kunstenaars: Goshka Macuga en Ahmet Öğüt. De kunstenaars delen een artistieke interesse in politiek en geschiedenis en brengen die tot uiting in onder meer performance, live events, sculptuur, film en installatie. De dialoog tussen Macuga en Öğüt vertrok vanuit de toevallige overeenkomsten tussen hun onderwerpen en ideeën, wat hun vergelijkbare referentiekaders aan het licht bracht. Deze hebben te maken met gedeelde zorgen over de maatschappij, persoonlijke verhalen en hun ideeën over investeren in samenwerking en de representatie van kritische denkers in de actuele beeldcultuur. Gedeelde referenties als deze vormen de basis van de tentoonstelling, die wordt uitgevoerd in twee delen, het eerste onder leiding van Ahmet Öğüt (17 juni t/m 20 augustus), het tweede door Goshka Macuga (8 september t/m 31 december). De kunstenaars onderwerpen elkaars praktijk aan een onderzoek, een proces dat gevoelig is voor misinformatie en misverstanden, maar ook garant staat voor het genereus delen van ideeën, een intensieve tijdsinvestering en een speelsheid.

1

Miroslav Tichý, z.t., datum onbekend,

gelatine zilverdruk op karton, 26.3 × 17.7 cm

Miroslav Tichý, z.t., datum onbekend,

gelatine zilverdruk op karton, 19.5 × 26.5 cm

Hier worden twee originele foto's van Tichý getoond uit de persoonlijke verzamelingen van Öğüt en Macuga. De bijbehorende documenten illustreren hoe de kunstenaars met deze foto's in aanraking kwamen.

De Tsjechische fotograaf Miroslav Tichý (1926–2011) begon zijn carrière als schilder, maar richtte zich op fotografie toen hij in 1962 besloot dat alles al eens getekend en geschilderd was. Met de camera's die hij zelf samenstelde uit simpele materialen als kartonnen buizen, blikjes en geïmproviseerde lenzen, legde hij de vrouwen van zijn geboortestad Kyjov vast.

Curator Harald Szeemann leerde het werk van Tichý kennen via Roman Buxbaum, goede vriend en buurman van de kunstenaar, die door de jaren heen veel werk van hem verzamelde. Internationale erkenning volgde nadat Szeemann het werk van Tichý in 2004 opnam in de Sevilla Biënnale, wat resulteerde in een reeks grote tentoonstellingen van zijn werk. Toen de kunstenaar in 2011 overleed kwam het meeste van zijn werk in bezit van Buxbaum.

2

Goshka Macuga, *Colin Powell*, 2011, brons, 55 × 85 × 58 cm

Tijdens Macuga's tentoonstelling *The Nature of the Beast* (2009) bij de Whitechapel Gallery in Londen waren onder meer het *Guernica*-tapijt – een replica van het iconische schilderij van Picasso – en het bijbehorende blauwe gordijn uit het VN-hoofdkantoor te zien. Het ensemble verwees in deze opstelling naar de geschiedenis van Picasso's werk, de institutionele omgeving van de Whitechapel Gallery en actuele oorlogspolitiek. Naast het tapijt toonde Macuga ook een bronzen borstbeeld van Colin Powell, voormalig minister van Buitenlandse Zaken van de Verenigde Staten. Ze legde op deze manier een link met het moment in 2003 waarop de VN *Guernica*, zo doordrongen van anti-oorlogsthematiek, tijdelijk met een blauw gordijn werd afgeschermd omdat het werk als onverenigbaar

werd gezien met de oorlogsretoriek uit de speech die Powell zou geven over Iraks vermeende productie van massavernietigingswapens. Met *The Nature of the Beast* stelde Macuga historische conflicten aan de orde, om ons aan de destructieve kant van de mens te herinneren die maar niet wil leren van het verleden. Goshka Macuga maakte haar sculptuur *Colin Powell* in kubistische stijl om zo de deconstructie van Powells morele autoriteit te illustreren. De sculptuur wordt hier hellend tegen de muur getoond, een interventie van Ahmet Ögüt.

3

Goshka Macuga, *Karl Marx*, 2016, Parian porselein, 28 × 30 × 35 cm
Ahmet Ögüt, *Where is Karl Marx?*, 2016, Will Lammert, *Karl Marx (1953)*, brons, houten pallet, stof, 96 × 85 cm

In de DDR-tijd werd een borstbeeld van Karl Marx (1818-1883) geplaatst in de senaatskamer van de Humboldt Universiteit in Berlijn, waar Marx zelf student was. Later werd het beeld naar de kelder van de universiteit verbannen, waar het beeld afgeschermd van publiek stof verzamelde. Met *Where is Karl Marx?* zorgde Ögüt ervoor dat het te zien was voor publiek op de universiteit, het hoofd rustend op dezelfde pallet waarop het meer dan 26 jaar lag. Zowel de pallet als de stofflagen maken deel uit van het werk, dat oproept tot nieuwe discussie over de theorie en erfenis van Marx. Daarnaast boort het werk kwesties aan rondom herinneringspolitiek.

Met de dreigende Brexit en de voortkomende problemen voor de EU hebben we opnieuw te maken met wereldproblematiek die in zijn complexiteit om meer expertise vraagt dan de huidige politieke vertegenwoordigers, structuren en agenda's te bieden hebben. Om nieuw leven te blazen in het idee en het ethos van het International Institute of Intellectual Co-operation – in 1926 opgericht als adviesorgaan voor de Volkerenbond om internationale intellectuele uitwisseling tussen wetenschappers, onderzoekers, docenten, kunstenaars en

andere culturele figuren te stimuleren – ontwikkelde Macuga een serie vazen in de vorm van hoofden van belangrijke culturele en historische figuren. Zo werd onder meer Karl Marx getoond in een grote betonnen paviljoenstructuur die onder de naam *International Institute of Intellectual Co-operation* gebruikt werd als locatie voor bijeenkomsten en discussies over politieke participatie, een denkbeeldige realisatie van de oorspronkelijke doelstellingen van het historische instituut.

4

Ahmet Ögüt, *Anti-Debt Monolith*, 2014
geluidssculptuur op muntinworp
Goshka Macuga, *In Debt View*, 2015,
telescoop op muntinworp

Day After Debt is het antwoord van Ögüt op het toenemend aantal studieleningen en schulden als gevolg daarvan in de Verenigde Staten en het Verenigd Koninkrijk. In de afgelopen jaren heeft Ögüt samengewerkt met vele andere kunstenaars, waaronder Goshka Macuga, om sculpturen in opdracht te produceren waarmee fondsen kunnen worden opgehaald om de studieschulden terug te dringen. Ögüt's *Anti-Debt Monolith*, een minimalistisch stalen werk dat door muntinworp wordt geactiveerd, verwijst naar de fictieve, geavanceerde en bovenmenselijke objecten van een onzichtbare buitenaardse soort uit de film 2001: *A Space Odyssey* (1968) van Stanley Kubrick. Als een bezoeker een munt inwerpt en zo de schuldenlasten verlicht, antwoordt het werk met een geluidsfragment over de studieschuldproblematiek. In *Debt View*, de bijdrage van Goshka Macuga, bestaat uit een telescoop die eveneens werkt op muntinworp. Als onderdeel van het project en in samenwerking met een advocaat, ontwikkelde Ögüt een intentieverklaring tussen de kunstenaars en potentiële toekomstige eigenaren van de werken om fondsen te werven voor het *Debt Collective*.

5

Donkere materie blijft één van de grootste mysteries uit de wetenschap. Al in de jaren 30 gebruikte de Zwitserse astronoom Fritz Zwicky de term, waarmee hij erkende dat er meer massa in de door hem geobserveerde objecten aanwezig was dan hij kon waarnemen. Donkere materie is een onzichtbare kracht, die alleen in theorie kan worden benaderd. In deze optisch verstoorde ruimte is een gesprek te horen dat plaatsvond tussen Ögüt en deeltjesfysicus Prof. Bilge Demirköz. Als onderdeel van haar doorlopende onderzoeksproject naar onderzoeksmethoden en manieren van samenwerken, bezocht Macuga gedurende twee jaar met enige regelmaat het CERN (European Organization for Nuclear Research) om interviews af te nemen met wetenschappers. Daar ontmoette Macuga Prof. Bilge Demirköz, waarna zij Ögüt bij haar introduceerde.

6

Ahmet Ögüt, *Information Power to the People*, 2017, brons, variabele afmetingen
Computergenie, programmeur en informatie-activist Aaron Swartz (1986–2013) was nog maar veertien jaar oud toen hij de RSS (Really Simple Syndication) software ontwikkelde. Op vijftienjarige leeftijd assisteerde hij internetrechtsspecialist Lawrence Lessig bij de ontwikkeling van Creative Commons en toen hij negentien was stond hij mede aan de wieg van socialenetwerksite Reddit. Een jaar later vertrok hij bij Reddit om zich als politiek activist in te zetten voor de bescherming van de vrijheid van informatie op het internet. In 2011 werd hij gearresteerd vanwege het downloaden van miljoenen artikelen van de academische onderzoeksdatabase Jstor. Tijdens zijn vervolging pleegde Swartz zelfmoord. Zijn zaak zette kwesties op de agenda rondom auteurschap, eigenaarschap en, zijn speerpunt, de vraag of downloaden altijd diefstal is. Toen Anonymous op 17 februari 2013 het overheidsnetwerk van de Verenigde Staten hackte droeg het collectief deze actie op aan Swartz. *Information Power to the People* van Ahmet Ögüt toont een borstbeeld

van Aaron Swartz dat zweeft boven een klassieke sokkel. De buste van Swartz hangt in een kraan die middenin de handeling van het plaatsten van de buste, dan wel het verwijderen ervan lijkt te zijn.

Aaron Swartz komt ook terug in verschillende sculpturen uit Macuga's serie *International Institute of Intellectual Co-operation*, waar hij de sleutelfiguur vertegenwoordigt in de hypothetische discussie rondom kennis, informatie, kunstmatige herinnering en de destructieve natuur van de mens.

7

Ahmet Ögüt, *Let's imagine you steal this poster*, 2016, print op papier, 84,1 × 59,4 cm

Let's imagine you steal this poster, het portret van politiek activiste, academica en auteur Angela Davis, markeert Ögüt's reactie op de oververtegenwoordiging van mannelijke portretten in de collectie van de Humboldt Universiteit, waar ook Davis haar eredoctoraat behaalde. De poster lijkt sterk op die van de Nobelprijswinnaars onder alumni en staf, die hangen in de hoofdentree van het gebouw. Aan de ene kant zoekt Ögüt hier naar een manier om de Nobelprijs en de conventionele parameters van publieke waardering van wetenschap in het algemeen aan de kaak te stellen, anderzijds bekritiseert hij de alomtegenwoordige mannelijke dominantie in de (academische) wereld. Net als *Where is Karl Marx?* bevraagt *Let's imagine you steal this poster* institutionele geschiedenis. Hooggeplaatsten aan de universiteit weigerden aanvankelijk in te stemmen met de plannen van Ögüt om het portret van Angela Davis toe te voegen de prestigieuze fotogalerij.

8

Goshka Macuga, *Wax Cast Series: Madame Blavatsky, Olympe de Gouges, Pussy Riot, Guerilla Girls, Ada Lovelace, Mary Shelley, Donna Haraway*, 2015, gips, 30 × 20 × 30 cm

In dialoog met Angela Davis staat een reeks borstbeelden van vrouwelijke iconen, gemaakt door Goshka Macuga. We zien Olympe

de Gouges, schrijfster van het pamflet uit het Franse Revolutietijdperk *Declaration des droits de la femme et de la citoyenne* (1791), waarin zij het latente seksisme van de revolutionaire beweging aanklaagde. Maar ook Mary Shelley, schrijfster van de gotische roman *Frankenstein, of De moderne Prometheus* (1818). Helena Petrovna Blavatsky, occultiste, medium en medeoprichter van het Theosofisch Genootschap. De negentiende-eeuwse wiskundige Ada, Gravin van Lovelace, vaak beschouwd als de eerste computerprogrammeur en auteur van het eerste gepubliceerde algoritme speciaal voor computers. De anonieme groep feministes en vrouwelijke kunstenaars Pussy Riot, opgericht in 2011 en bekend van de performance die drie leden op 12 februari 2012 opvoerden in de Christus Verlosserkathedraal van Moskou, een zware kritiekuiting op de orthodoxe kerk en diens steun aan de Russische president Poetin. De Guerilla Girls, die sinds 1985 een anoniem verbond van feministen en vrouwelijke kunstenaars vormen dat het alomtegenwoordige seksisme en racisme in de kunstwereld bevecht. En de feministische theoreticus Donna Haraway, wiens boek *A Cyborg Manifesto* (1984) kritiek uit op conventionele ideeën van feminisme, en wie in *Staying with the Trouble: Making Kin in the Chthulucene. Experimental Futures* (2016) nieuwe manieren biedt om onze soortoverstijgende relaties met de aarde en haar bewoners te herstellen.

9

Ahmet Ögüt, *If You'd Like To See This Flag in Colors, Burn It (In Memory of Marinus Boezem)*, 2017, polyester popeline, 122 × 183 cm
Goshka Macuga, *Burned Guernica*, 2015, olieverf op doek, 100 × 200 cm
Persfotografie van de Vietnamoorlog en diverse protesten en opstanden, collectie Goshka Macuga

Pablo Picasso schilderde zijn beroemde anti-oorlogsmonument *Guernica* in 1937, enkele weken na het bombardement en de daaropvolgende dood van honderden burgers van het Spaanse dorp Guernica tijdens de Spaanse

burgeroorlog. Aan de wand van het gebouw van de Verenigde Naties in New York City, bij de ingang naar de Veiligheidsraad, hangt een tapijtreplica van *Guernica*. Deze werd in 1955 gemaakt in opdracht van Nelson Rockefeller, nadat Picasso had geweigerd hem het origineel te verkopen. Het werk wordt sinds 1958 tentoongesteld, behalve aan de vooravond van de inval in Irak in 2003, toen het werd afgeschermd omdat de boodschap van het werk onvermijdbaar was met de toenmalige oorlogsmiszie. In 2009 werd de replica met dank aan Margareta Rockefeller in bruikleen gegeven aan de Whitechapel Gallery in Londen voor Macuga's tentoonstelling *The Nature of the Beast*.

Tijdens haar recente tentoonstelling bij Fondazione Prada greep Macuga opnieuw terug op het beeld van *Guernica*. Dit werk maakte zij oorspronkelijk als onderdeel van een kostuum voor *To the Son of Man Who Ate the Scroll*, een werk over de toekomst van de mens.

Op de zwart-witte vlag van Ögüt staat: 'If you'd like to see this flag in colors, burn it'. Hiermee stelt hij de symbolische status van de vlag aan de kaak, de eerbied die de vlag afdwingt en de vraag waarom we dit symbool zo krampachtig proberen te beschermen. Het werk is geïnspireerd op een conceptuele postkaart uit 1967-69 van de Nederlandse kunstenaar Marinus Boezem, waarop staat: 'If you'd like this photo in colors, burn it.'

10

Ahmet Ögüt, *United*, 2016-2017, HD animatie, ca. 3 minuten
Ögüt maakte de animatie *United* ter herinnering aan de in 1987 op 21-jarige leeftijd in Seoul gestorven Lee Han-yeol, geraakt door gasflessen tijdens een volksoptocht, en Enes Ata, een achtjarige basisschoolleerling die in 2006 overleed in Diyarbakir, in Ögüts thuisland Turkije. De animatie in de stijl van Koreaanse *manhwa* verbeeldt niet alleen het verhaal van deze twee jonge jongens die

slachtoffer werden van staatsgeweld, maar portretteert de twee daarnaast als vertellers die ons advies geven over hoe we onszelf kunnen wapenen tegen traangas. *United* werd geproduceerd in samenwerking met JM Animation Studios, in opdracht van de 11e Gwangju Biennale.

In dezelfde ruimte speelt de eindscène van Michelangelo Antonioni's film *Zabriskie Point* uit 1970, waarin vanuit verschillende perspectieven te zien is hoe een villa in de woestijn inclusief diverse huishoudelijke apparaten exploderen, met close-ups die de kijker steeds dichterbij het hart van de vuurzee voeren. In 2015 deed Macuga een onsuccesvolle poging om toestemming te krijgen van de filmdistributeur om te werken met dit beeldmateriaal, één van de meest memorabele scènes over consumptisme uit de filmgeschiedenis. Het materiaal bevindt zich in het archief van Antonioni in Bologna, waar de gevoelige filmstrips niet beschermd zijn tegen verval.

PUBLIEK PROGRAMMA

Tentoonstellingslezingen

Gedurende de tentoonstelling geven genodigde "lezers" hun interpretatie, kritiek, analyse, vertaling en verstoring van de keuzes en methodes van Ögüt en Macuga.

Tentoonstellingslezingen door:

30 juni 2017, 18:30 uur
door Sara van der Heide (kunstenaar)

7 juli 2017, 18:30 uur
door Laurie Cluitmans (schrijver)

28 juli 2017, 18:30 uur
door Binna Choi (directeur Casco, Utrecht)

De tentoonstellingslezingen zijn gratis en open voor iedereen. Data en verdere informatie via onze website www.wdw.nl.

Goshka Macuga, *Karl Marx*, 2016, Parian porselein, 28 × 30 × 35 cm

Biografieën

PARA / FICTIONS

Daniel Dewar (1976, VK) en **Grégory Gicquel** (1975, FR) werken samen sinds hun studententijd. Hun iconoclastische werk valt buiten de gevestigde codes van sculptuur en gaat een fysieke, constant hernieuwde relatie aan met materialen en processen. Dit gebeurt aan de hand van een hyperbewustzijn van vakmanschap en de traditie van het medium zelf, waarvan en passant de grenzen worden opgebrekt. Eruditie en vrolijke anarchie staan in schril contrast met terugkerende referenties aan het verleden, die een ironische nasmaak geven aan het nu. Recente solotentoonstellingen zijn o.a. *Digitalis*, KIOSK, Gent (2016); *Stoneware Murals*, Etablissement d'En Face, Brussel (2015); *La jeune sculpture*, Musée Rodin, Parijs (2014); *Le Hall*, Centre Pompidou, Parijs (2013). Recente groepstentoonstellingen zijn o.a. *Pastoral Myths*, La Loge, Brussel (2016); *Words aren't the thing*, CAC, Vilnius (2014); *Labour and Wait*, Santa Barbara Museum of Art, Californië (2014); *Conjuring for Beginners*, Project Arts Centre, Dublin (2012) en *Making is Thinking*, Witte de With Center for Contemporary Art, Rotterdam (2011). In 2012 wonnen zij de Prix Marcel Duchamp.

Het werk van **Rayyane Tabet** (1983, LB) verkent tegenstrijdigheden in de bebouwde ruimte en de geschiedenis daarvan. Zijn sculpturen herstellen de waarneming van afstand in ruimte en tijd. Zijn bachelor in architectuur behaalde hij aan The Cooper Union en zijn Master of Fine Arts aan de University of California San Diego. Onder zijn groeps- en solotentoonstellingen zijn *Faisons de l'inconnu un allié*, Fondation Lafayette, Parijs (2016); *Incerteza Viva*, 32e Biënnale van São Paulo (2016); *La Mano de Dios*, Museo Marino

Marini, Florence (2016); *Wanderlust*, The High Line, New York City (2016); *Not New Now*, 6e Marrakech Biennial (2016); *New Skin*, Aishti Foundation, Beiroet (2015); *The Past The Present The Possible*, 12e Sharjah Biennial (2015); *This is the Time This is the Record of the Time*, Stedelijk Museum Bureau Amsterdam (2014); *Un Nouveau Festival*, Centre Georges Pompidou, Parijs (2014); *Hiwar*, Daral al Funun, Amman (2013); *The Ungovernables*, New Museum, New York (2012) en *Plot for a Biennial*, 10e Sharjah Biennial (2011). Hij ontving de DAAD Artist Residency in 2016, de Abraaj Group Art Prize in 2013, de juryprijs van de Future Generation Art Prize in 2012 en de Sharjah Biennial Artist Prize in 2011.

CINEMA OLANDA: PLATFORM

De **Amsterdam School for Cultural Analysis (ASCA)**, onderdeel van de faculteit Geesteswetenschappen van de Universiteit van Amsterdam, doet onderzoek naar de diverse aspecten van vergelijkende en interdisciplinaire cultuurstudies. Aangesloten zijn meer dan 110 studenten en 120 PhD-kandidaten uit de vakgebieden film- en mediastudies, literatuur, filosofie, beeldcultuur, muziekwetenschap, theologie, theater- en performancewetenschap. De gespecialiseerde ASCA-leden hanteren een interdisciplinaire werkwijze, waarbij de relatie met actueel discours over hedendaagse cultuur en politiek altijd op de voorgrond staat. De nadruk op samenwerking zorgt voor een vernieuwend en stimulerend onderzoeksklimaat voor studenten, professionals en alumni uit Nederland en daarbuiten.

Lucy Cotter (1973, IE) is een onafhankelijk curator en schrijver over hedendaagse beeldende kunst, wiens werk zich richt op de

wisselwerking tussen het esthetische, het politieke en het onbekende. Cotter heeft in verschillende internationale galleries en musea gewerkt, en was onder meer een van drie co-curatoren van *Here as the Centre of the World* (2006-08), een culturele uitwisseling in zes steden wereldwijd. Ze heeft veel publicaties op haar naam en werkt momenteel aan twee boeken *Toward a Minor Curating* over haar theorieën als curator, en *Art Knowledge: Between the Known and the Unknown*, met overpeinzingen over kunst en (niet)kennis. Cotter promoveerde in 2011 aan de Universiteit van Amsterdam met haar onderzoek over nieuwe opvattingen inzake (nationale) curatoriaal representatiestrategieën. Ze was hoofd van de nieuw opgezette Master Artistic Research van de Koninklijke Academie van Beeldende Kunsten in Den Haag (2010-15), waar zij een experimenteel curriculum ontwikkelde met een uitgebreid tentoonstellingsprogramma. In 2017 komt de door haar geredigeerde bundel *Reclaiming Artistic Research* uit bij MaHKUscript en 17, Institute for Critical Studies, Mexico-stad.

First Things First is een collectief dat zich bezighoudt met dekolonialiteit. Vanuit een achtergrond in de acties en discussies rondom het dekoloniseren van het hoger onderwijs, kijkt het collectief naar de kolonialiteit van kennis en macht in verschillende sociale domeinen van de hedendaagse Nederlandse maatschappij en daarbuiten. First Things First bestaat uit Katayoun Arian (curator, onderzoeker, schrijver), Louise Autar (activist en organisator), Max de Ploeg (activist, politiek en cultureel programmamaker).

Katayoun Arian is een onderzoeker, curator en schrijver. Ze is gefascineerd door hoe we diversiteit, en de realiteit en tegenstellingen van ontheemding, identiteit en culturele achtergrond begrijpen, of vaak misplaatzen en negeren. In haar werk verbindt zij dit gegeven met onderbelichte geschiedenissen, alternatieve manieren van zijn en de (de)kolonialiteit van kennis en macht. Haar achtergrond in kunst-

geschiedenis en sociale wetenschappen / antropologie komt tot uiting in projecten die uiteenlopen van tentoonstellingen tot discussieve bijeenkomsten, screenings, leesgroepen en interdisciplinaire samenwerkingsverbanden. Als curator was zij recent betrokken bij *I Speak in Tongues* (37PK, 2017), *Voices Outside the Echo Chamber* (Framer Framed, 2016) en *The End of This Story (And the beginning of all Others)* (Framer Framed, 2015).

Louise Autar zet zich als organisator en activist in voor het vergroten van de diversiteit aan de Universiteit Utrecht. In dit kader is zij eveneens betrokken bij de voorbereidingen voor het nationale studentencongres over diversiteit op Nederlandse universiteiten. Haar interessegebieden zijn dekolonialiteit, ontheemding en materiële religie, in het bijzonder in de Caraïbische en Nederlandse context. Momenteel werkt zij aan haar masterscriptie *Gender & Ethnicity*. Daarnaast is zij betrokken bij de voorbereidingen van de Maand van de Indiase geschiedenis bij het Sarnámihuis in Den Haag.

Max de Ploeg is een activist, organisator en programmamaker. Hij ontwikkelde en coördineerde de Decolonial School die in Amsterdam plaatsvond in 2016. Hij is sinds de Maagdenhuis-bezetting van de Universiteit van Amsterdam, begin 2015, actief als één van de grondleggers van de diversiteitscommissie voor de Universiteit van Amsterdam, waarna hij tijdens de onderzoeksfase van de commissie betrokken bleef als assistent en coördinator. Hij was eerder al organisator van diverse evenementen en initiatieven, waaronder panels, radioshow's, symposia, lezingen en workshops. Momenteel is hij werkzaam als cultureel & maatschappelijk programmeur bij Studio / K in Amsterdam, een non-profit cultureel centrum.

Quinsy Gario (1984, CW) is geboren in Curaçao en opgegroeid in St. Maarten en Nederland. Hij studeerde Theater, Film en Televisiewetenschappen aan de Universiteit Utrecht, met een focus op Gender en Postcolonial

Studies. Hij won de Hollandse Nieuwe 12 Theatremakers Prijs 2011, de Issue Award 2014, de Amsterdam Fringe Festival Silver Award 2015 en was finalist in het nationale kampioenschap Poetry Slam 2011. Zijn bekendste werk *Zwarte Piet is Racisme* bekritiseerde de algemene kennis rondom zwarte piet. In het verlengde hiervan bracht hij naar buiten hoe de Nederlandse overheid de figuur steunt en in leven houdt. Zijn meest recente focus is staatsbescherming van gemarginaliseerde groepen en politiek verzet als performance. Gario is lid van de Raad van Toezicht van de Appel Amsterdam, lid van het pan-Afrikaanse kunstenaarscollectief State of L3 en regelmatig deelnemer aan de tweejaarlijkse conferentiereeks Black Europe Body Politics. Zijn werk is getoond bij Galleri Image, Aarhus; Museum van Hedendaagse Kunst Antwerpen; Gallery 23 en Stedelijk Museum Bureau Amsterdam. Zijn performances waren te zien bij het Stedelijk Museum, Amsterdam; Contact Theater, Manchester; Ballhaus Naunynstraße, Berlijn en The African Community Center, Jerusalem. Momenteel volgt hij het Artistic Research Master-programma aan de Koninklijke Academie van Beeldende Kunsten in Den Haag.

Charl Landvreugd (1971, SU) werd geboren in Paramaribo en groeide op in Rotterdam. Voor hem is het idee van 'Blackness' een politiek instrument. Zijn interesse gaat daarbij met name uit naar de manier waarop Afrodiversiteit binnen de kunst tot uiting komt. Zijn kennis van deze mechanismen is voor hem een manier om zich te uiten over onze gemeenschappelijke inzet om over cultuur te spreken in de hedendaagse Europese maatschappij. Als kunstenaar/onderzoeker maakt Landvreugd sculpturen, installaties, performances, fotografie, video, teksten en tentoonstellingen. Sinds 2009 is zijn werk getoond in de Verenigde Staten, het Verenigd Koninkrijk, de Caraïben, Senegal en Nederland. Zijn werk is gepubliceerd in tijdschriften als ARC, Small Axe, Open Arts Journal en meerdere catalogi. Landvreugd studeerde aan Goldsmiths College in Londen en Columbia University in New York.

Hij is momenteel PhD-kandidaat aan het Royal College of Art in Londen.

New Urban Collective (NUC) is een vereniging van studenten en young professionals voor de empowerment van jonge mensen met een etnische minderheidsachtergrond. NUC wil hun positie versterken door persoonlijke ontwikkeling te stimuleren, zelfbewustzijn te vergroten en namens deze groep als spreekbuis te fungeren. Ze organiseren symposia, conferenties, debatten en mentorprogramma's op het gebied van educatie, carrière, culturele diversiteit en antiracisme. Organisatoren van New Urban Collective zijn: Jessica de Abreu en Mitchell Esajas.

Jessica de Abreu (1989, NL) studeerde Social and Cultural Anthropology aan de Vrije Universiteit Amsterdam. In het verlengde van haar interesse in de Afrikaanse diaspora deed zij onderzoek naar opwaartse sociale mobiliteit in New York, Amsterdam en Londen. Al vanaf jonge leeftijd is zij regelmatig betrokken bij (filmwerkzaamheden van) diverse politieke, sociale en culturele organisaties die zich bezighouden met empowerment voor multiculturele gemeenschappen, door het creëren van meer zelfbewustzijn en het aanmoedigen van kritische reflectie. Tijdens haar tweede studie Culture, Organization and Management aan de Vrije Universiteit Amsterdam richtte haar onderzoek zich op sociaal ondernemerschap in zwarte gemeenschappen in Engeland vanuit postkoloniaal perspectief.

Mitchell Esajas (1988, NL) is medeoprichter en voorzitter van New Urban Collective. Hij is als sociaal ondernemer betrokken bij diverse maatschappelijke projecten op het gebied van onderwijs, arbeidsmarkt, diversiteit en duurzaamheid. Onder deze projecten is ook *The Black Archives*, een archief in Amsterdam dat bestaat uit meer dan 300 unieke boeken, documenten en objecten over de aanwezigheid en het verzet van de zwarte gemeenschap in Nederland. Mitchell studeerde Bedrijfswetenschappen en Antropologie aan de Vrije

Universiteit Amsterdam. Momenteel werkt hij parttime als studieadviseur Antropologie en als programmamanager van de master Medische Antropologie op de Universiteit van Amsterdam.

Wendelien van Oldenborgh (1962, NL) ontwikkelt werken waarbij het filmische medium op methodologische wijze wordt ingezet voor producties en als de basistaal voor verschillende vormen van presentatie. Vaak gebruikt ze het format van een publieke filmopname, waarbij ze met deelnemers in verschillende scenarios samenwerkt om een script te produceren en het werk richting de uiteindelijke uitkomst te oriënteren. Recente tentoonstellingen zijn onder meer *As for the future* (2017), DAAD gallery Berlijn; *From Left to Night* (2015), solo in The Showroom Londen; *Beauty and the Right to the Ugly* (2014) in *Confessions of the Imperfect*, Van Abbemuseum, Eindhoven. Van Oldenborgh nam deel aan de School of Kyiv, Kyiv Biennial 2015, de Biennale van Kochi-Muziris 2014, het Deense Paviljoen op de Biënnale van Venetië 2011, de 4e Moskou Biënnale 2011, de 29e Biënnale van São Paulo 2010 en de 11e Biënnale van Istanbul 2009, het Oberhausen Short Film Festival 2010, Images festival Toronto 2010 en Berlinale Forum Expanded 2011 en 2013. Andere tentoonstellingen vonden plaats in Tate Liverpool; Generali Foundation, Wenen; Stedelijk Museum Amsterdam; Museum Sztuki, Lodz; Transitdisplay, Praag; Casco, Utrecht en Muhka in Antwerpen. Ze won de prestigieuze Dr. A.H. Heineken Prijs voor de Kunst in 2014 en is sinds 2015 lid van de nationale Akademie van Kunsten.

Esther Peeren is Universitair Hoofddocent Literatuur- en Cultuuranalyse aan de Universiteit van Amsterdam. Ze is vice-directeur van de Amsterdam School for Cultural Analysis (ASCA) en het Amsterdam Centre for Globalisation Studies (ACGS). Onder recente publicaties zijn: *The Spectral Metaphor: Living Ghosts and the Agency of Invisibility* (Palgrave, 2014) en de bundels *The Spectralities Reader: Ghosts and Haunting*

in Contemporary Cultural Theory (Bloomsbury, 2013, met María del Pilar Blanco) en *Peripheral Visions in the Globalizing Present: Space, Mobility, Aesthetics* (Brill, 2016, met Hanneke Stuit and Astrid Van Weyenberg).

Patricia Pisters (1965, NL) is professor Media Studies met een specialisatie in Film Studies aan de Universiteit van Amsterdam en directeur van de Amsterdam School for Cultural Analysis (ASCA). Ze is een van de oprichters van het peer reviewed Open Access tijdschrift *NECUS: European Journal of Media Studies*, en was co-redacteur (met Bernd Herzogenrath) van de serie *Thinking | Media* bij Bloomsbury. Ze onderzoekt de rol van film en media binnen het collectieve bewustzijn. Momenteel werkt zij aan een boek over de psychopathologieën van de hedendaagse mediacultuur en aan een multimediaproject over filmmakers als de metaalkundigen en alchemisten van onze tijd.

ÖĞÜT \ MACUGA \

Goshka Macuga vertrekt in haar werk vaak vanuit diepgaand historisch en archiefonderzoek naar de ontwikkeling van relaties tussen kunstenaars, instituten, politiek en gemeenschappen. Ze onderzoekt hoe kunst kan fungeren als spreekbuis voor urgente issues en aanjager van publiek debat en sociale verandering. Macuga werkt in diverse media, waaronder sculptuur, installatie, architectuur en design, waarbij inhoud en format vaak worden bepaald door de specifieke context van het instituut waar haar werk wordt getoond. Onder recente groeps- en solotentoonstellingen zijn *Goshka Macuga: Time as Fabric*, New Museum, New York (2016); *To the Son of Man Who Ate the Scroll*, Fondazione Prada, Milan (2016); *The Artist's Museum*, ICA Boston (2016); en *Accrochage*, samengesteld door Caroline Bourgeois, Punta della Dogana, Venetië (2016). In 2008 was ze onder de vier genomineerden voor de Britse Turner Prize. Macuga is gevestigd in Londen waar zij studeerde aan Central Saint Martins School of Art en Goldsmiths College.

Ahmet Ögüt werkt regelmatig samen met andere kunstenaars en experts van buiten de kunstwereld, om te komen tot perspectiefverschuivingen op sociaal en politiek vlak. Hij is initiatiefnemer van de Silent University (2012-heden), een autonoom platform voor kennisuitwisseling tussen vluchtelingen, asielzoekers en migranten. Ögüt was verbonden aan de Rijksakademie van Beeldende Kunsten in Amsterdam (2007-2008). Onder recente en aankomende tentoonstellingen zijn een solo bij Kunsthall Charlottenborg, Kopenhagen (2018); *Round-the-clock*, ALT Bomonti, Istanbul (2016) en *Studio Ögüt*, Galerie Wedding, Berlijn (2016). In 2016 nam hij deel aan de 11de Gwangju Biennale en de British Art Show 8, Edinburgh, Norwich. Ögüt woont en werkt in Amsterdam.

Colofon

Cinema Olanda: Platform

Wendelien van Oldenborgh

17 juni – 20 augustus 2017

Team *Lucy Cotter, Wendelien van Oldenborgh, Defne Ayas, Natasha Hoare*
Programmeurs *ASCA, Universiteit van Amsterdam (Patricia Pisters, Esther Peeren), First Things First (Katayoun Arian, Louise Autar, Max de Ploeg), Quinsy Gario, Charl Landvreugd, New Urban Collective (Jessica de Abreu, Mitchell Esajas)*

Cinema Olanda: Platform is ontwikkeld en georganiseerd door kunstenaar Wendelien van Oldenborgh en curator Lucy Cotter, samen met Witte de With-directeur Defne Ayas en curator Natasha Hoare, en de Amsterdam School for Cultural Analysis (ASCA), Universiteit van Amsterdam.

Cinema Olanda is de Nederlandse inzending voor de 57ste Biënnale van Venetië, in opdracht van en gefinancierd door het Mondriaan Fonds.

Cinema Olanda is georganiseerd in partnerschap met de Amsterdam School for Cultural Analysis (ASCA), Universiteit van Amsterdam; Akademie van Kunsten (KNAW); Galerie Wilfried Lentz, Rotterdam en Nuova Icona, Venetië. De Groene Amsterdammer is mediapartner voor het publieke programma van *Cinema Olanda*.

Ögüt ↘ Macuga ↙

17 juni – 20 augustus 2017

8 september – 31 december 2017

Deel 1 onder leiding van *Ahmet Ögüt*

Deel 2 onder leiding van *Goshka Macuga*

Tentoonstellingsconcept *Defne Ayas*

Team *Defne Ayas, Samuel Saelemakers, Rosa de Graaf*

Bruikleengevers *Humboldt-Universität Berlin,*

KOW Berlin, Goshka Macuga, Ahmet Ögüt,

Galerie Rüdiger Schöttle

Para|Fictions

29 januari 2016 – 31 december 2017

Team *Defne Ayas, Patrick C. Haas, Natasha Hoare, Samuel Saelemakers*

Rotterdam Cultural Histories is opgezet door Defne Ayas (directeur Witte de With) en Mariette Dölle (voormalig artistiek directeur TENT).

Bezoekersgids

Redactie & schrijvers *Defne Ayas, Lucy*

Cotter, Rosa de Graaf, Patrick C. Haas,

Natasha Hoare, Samuel Saelemakers

Engelse tekstredactie *Rosa de Graaf,*

Natasha Hoare

Nederlandse tekstredactie *Milou van Lieshout,*

Sarah van Overeem-van der Tholen,

Samuel Saelemakers

Vertaling (Engels-Nederlands)

Milou van Lieshout, Samuel Saelemakers

Ontwerp *APFEL, Kristin Metho*

Drukker *Raddraaier*

Coverafbeelding *APFEL*

Fondsen

Para/Fictions wordt ondersteund door AMMODO.

Ögüt \ Macuga \ wordt deels ondersteund door Mondriaan Fonds en SAHA Association.

Ahmet Ögüts *Information Power to the People* komt tot stand in co-productie met Kunsthal Charlottenborg, Kopenhagen.

Cinema Olanda: Platform wordt ondersteund door Mondriaan Fonds; Gemeente Rotterdam; Goethe Instituut Rotterdam; Amsterdam School for Cultural Analysis (ASCA), Universiteit van Amsterdam.

Witte de With Center for Contemporary Art wordt ondersteund door de Gemeente Rotterdam en het ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap (OCW).

Gemeente Rotterdam

Ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap

Staf Witte de With

Directeur **Defne Ayas**

Adjunct Directeur **Paul van Gennip**

Curatoren **Natasha Hoare, Samuel Saelemakers**

Associate Director, Education & Public Affairs

Yoeri Meessen

Business Coordinator

Sarah van Overeem-van der Tholen

Curatorial Fellow 2017 **Grégory Castéra**

Assistant Curator **Rosa de Graaf**

Associate Curator / Producer **Patrick C. Haas**

Publications & Website Associate

Maria-Louiza Ouranou

PR, Marketing & Communication Associate

Milou van Lieshout

MarCom Officer / Directie assistent **Angélique Kool**

Office Manager **Gerda Brust**

Events & Office assistent **Emmelie Mijs**

Production Officer **Wendy Bos**

Educatie assistent **Docus van der Made**

Website & Social Media assistent **Jeroen Lavè**

Bibliotheek assistent / Receptionist **Erik Visser**

Receptionisten / Office assistenten

Francine van Blokland, Ella Broek, Erwin Nederhoff

Senior Technical Supervisor **line kramer**

Administratie **Suzan van Heck**

Stagiair(e)s **Konstantinos Angelou, Matthias**

Nothnagel, Maria Pagkos

Hoofdredacteurs **WdW Review**

Defne Ayas, Adam Kleinman

Eindredacteur **WdW Review Orit Gat**

Opbouwteam **Ties ten Bosch, Jonathan den**

Breejen, Carlo van Driel, Chris van Mulligen, Hans

Tutert, Ruben van der Velde

Receptie **Elke van Waalwijk van Doorn, Remty**

Elena, Rabin Huissen, Jasmijn Krol, Annelotte Vos,

Gino van Weenen

Educatieteam **Femke Gerestein, Lisa Diederik,**

Hannah Kalverda, Germa Roos, Bram Verhoef,

Gino van Weenen, Lesley Wynands

Administratie **Frank van Balen**

Raad van Toezicht **Kees Weeda (voorzitter),**

Stijn Huijts, Gabriel Lester, Jeroen Princen,

Nathalie de Vries, Katarina Zdjelar

Zakelijk advies **Chris de Jong**

Para/Fictions

Daniel Dewar en Grégory Gicquel

14 april – 9 juli 2017

Rayyane Tabet

21 juli – 8 oktober 2017

Cinema Olanda: Platform

Een programma met Wendelien van Oldenborgh en Lucy Cotter

17 juni – 20 augustus 2017

*Öğüt \ Macuga *

17 juni – 20 augustus 2017

8 september – 31 december 2017

Witte de With
Center for Contemporary Art
Witte de Withstraat 50
3012 BR Rotterdam
Nederland

Voor informatie:
T +31 (0)10 411 01 44
F +31 (0)10 411 79 24
office@wdw.nl
www.wdw.nl

